

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 24/06
22.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Звездане Лутовац и Предрага Трифуновића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, коју заступа адвокат АБ, против тужених ББ, и "ВВ", које заступа БВ, адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 3895/04 од 7.9.2005. године, у седници одржаној 22.3.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБАЦУЈЕ СЕ као НЕДОЗВОЉЕНА ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 3895/04 од 7.9.2005. године у делу који се односи на првотуженог ББ.

II ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.3895/04 од 7.9.2005. године у делу који се односи на друготуженика "ВВ".

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П.992/02 од 30.6.2004. године првотужени је обавезан да тужиљи исплати на име накнаде штете и то: за душевне болове због умањења опште животне активности 50.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 30.000,00 динара, за претрпљени страх 40.000,00 динара, на име повреде части и угледа 40.000,00 динара, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 68.800,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 30.6.2004. године па до исплате. У преосталом делу преко досуђених износа тужбени захтев је одбијен као неоснован а до тражених износа за умањење опште животне активности од 70.000,00 динара, за физичке болове од 84.000,00 динара, на име претрпљеног страна 84.000,00 динара, на име повреде части и угледа 100.000,00 динара. У односу на друготуженог тужбени захтев тужиље којим је тражила да солидарно обавезе да заједно са првотуженим исплати тражену накнаду штете је одбијен у целисти као неоснован.

Решавајући по жалби тужиље изјављене против те пресуде Окружни суд у Новом Саду је пресудом Гж. 3895/04 од 7.9.2005. године, жалбу тужиље делимично уважио и преиначио првостепену пресуду у побијаном одбијајућем делу, тако што је тужиљи на име накнаде штете за претрпљене физичке болове досудио износ од још 20.000,00 динара, за претрпљени страх износ за још 30.000,00 динара, за умањење опште животне активности износ од још 20.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 30.6.2004. године па до исплате, док је у преосталом одбијајућем делу жалбу тужиље одбио и првостепену пресуду потврдио.

Решавајући по жалби првотуженог изјављену против првостепене пресуде, другостепени суд је исту делимично уважио па је одбио тужбени захтев тужиље за накнаду штету на име душевних болова због повреде части и угледа у износу од 50.000,00 динара, док је у преосталом усвајајућем делу жалбу првотуженог одбио и потврдио првостепену пресуду. Истом пресудом другостепени суд је обавезао првотуженог да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати новчани износ од 89.800,00 динара, уместо досуђеног износа од 68.800,00 динара, са законском затезном каматом од 30.6.2004. године па до исплате и жалбене трошкове у износу од 9.600,00 динара са законском затезном каматом од 7.9.2005. па до исплате.

Против те пресуде Окружног суда у Новом Саду тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77 и "Службени лист СРЈ" бр. 3/02) у вези члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиље у односу на друготуженог не дозвољена, а у односу на првотуженог неоснована.

Предмет спора у овој правној ствари је накнада штете. Тужиља је поднела тужбу 8.2.2002. године, и тражила укупну накнаду по том основу 110.000,00 динара. Према преиначеном тужбеном захтеву од 7.6.2004. године тражила је укупан новчани износ од 338.000,00 динара, и то према оба туженика као солидарних дужника. Првостепеном пресудом првотужени је обавезан да тужиљи исплати на име накнаде штете укупно 160.000,00 динара, а одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа до траженог износа од 338.000,00 динара, односно за износ од 178.000,00 динара. Другостепени суд је својом пресудом преиначио првостепену пресуду тако што је тужиљи досуђено укупно 190.000,00 динара, тако да се ревизија тужиље у односу на првотуженог односи на одбијајући део тужбеног захтева за 148 000 00 динара

1.000,00 динара.

Одредбом члана 382. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази 300.000,00 нових динара. Како у овом случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на првотуженог не прелази наведени износ, то је ревизија тужиље у односу на првотуженог не дозвољена, па је Врховни суд исту одбацио применом члана 392. ЗПП, пошто то није учинио првостепени суд у границама својих овлашћења.

У односу на друготуженог ревизија тужиље није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битне повреде из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП, на које се указује у ревизији, јер су нижестепени судови о свим одлучним чињеницама релевантни за правилну одлуку у овој парници дали довољно јасне, потпуне и правилне разлоге сагласне стању у списима и резултату изведених доказа, а нема ни других недостатака због којих се побијана пресуда не би могла правилно и законито испитати.

Разлози о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању на дан 25.1.2002. године у Новом Саду, на телефонски позив тужиље да жели да користи такси услугу, друготужени је упутио возило, којим је управљао првотужени, који је прихватио да превезе тужиљу из ул. __ до њеног радног места- ____. У току вожње дошло је до расправе између тужиље и првотуженог у вези начина вожње, те након краће вербалне препирке са тужиљом првотужени је зауставио возило и рекао тужиљи да исто напусти мимо тражене адресе, те ударцем песницом у пределу лица нанео јој лаке телесне повреде. С тим у вези против првотуженог је вођен кривични поступак у коме је првотужени оглашен кривим за кривично дело nanoшења лаке телесне повреде и изречена му је одговарајућа казна.

Првотужени је такси возач који самостално обавља ту делатност, а друготужени је удружење возача "ВВ", чији је члан првотужени.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се према члану 385. став 3. ЗПП, ревизијом не може побијати, нижестепени судови су и по становишту Врховног суда основано закључили да не постоји солидарна одговорност друготуженог да заједно са првотуженим тужиљи накнади претрпљену штету, те су правилно применили материјално право када су тужбени захтев према друготуженом одбили.

Наиме, друготужени није послодавац првотуженом, већ је првотужени такси возач који самостално обавља делатност, сходно одредбама Закона о приватним предузетницима ("Службени гласник СРС" бр. 54/89). Друготужени као удружење такси возача послује према одредбама Закона о друштвеним организацијама и удружењима грађана ("Службени гласник СРС" бр. 24/82) које као организациони облик олакшава обављање самосталне делатности својих чланова. У том смислу за штету коју његови чланови учине у обављању своје самосталне делатности према трећем лицу одговарају они самостално, а не и друготужени солидарно са њима.

Тужиља у ревизији наводи да је друготужени прихватањем да на њен телефонски позив пошаље такси возило ради превоза, прихватио истовремено и понуду за закључење уговора о превозу, те да одговорност друготуженог постоји да предметну штету накнади као превозник у смислу члана 684. Закона о облигационим односима.

Супротно оваквим наводима ревизије Врховни суд сматра да између тужиље и друготуженог није закључен уговор о превозу, већ је такав уговор закључен између тужиље и првотуженог тек када је првотужени дошао на позив тужиље на одређено место, где су се договорили о релацији на којој превоз тужиље треба да буде извршен, као и о осталим условима превоза. Друготужени је у овом случају на телефонски позив тужиље да жели да користи такси превоз само обавестио првотуженог, као свог члана, о томе, који је прихватио позив и отишао са тужиљом да се договори око вршења такси услуга.

Са напред наведених разлога, ревизија тужиље у односу на друготуженог је одбијена као неоснована на основу члана 393. ЗПП, и одлучено као ставу другом изреке пресуде.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз